

İLTİMAS ADAM KAYIRMA

عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”أَقِيمُوا حُدُودَ اللَّهِ فِي الْقَرِيبِ وَالْبَعِيدِ
وَلَا تَأْخُذْكُمْ فِي اللَّهِ لَوْمَةٌ لَائِمٌ.“

Ubâde b. Sâmit'in rivayet ettiğine göre,
Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

“Allah'ın hadlerini (kanunî cezaları, size) yakın olan ve uzak olan herkese
uygulayın. Sakın hiçbir kınayanın kınaması sizi Allah(ın hükmünü uygulama)
hususunda alıkoymasın!”

(İM2540 İbn Mâce, Hudûd, 3)

عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ ﷺ ... قَامَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَاخْتَطَبَ فَأَثْنَى عَلَى اللَّهِ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ ثُمَّ قَالَ: "أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّمَا أَهْلَكَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُكُمْ أَنَّهُمْ كَانُوا إِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الشَّرِيفُ تَرَكُوهُ وَإِذَا سَرَقَ فِيهِمُ الضَّعِيفُ أَقَامُوا عَلَيْهِ الْحَدَّ وَإِنِّي وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ فَاطِمَةَ بِنْتَ مُحَمَّدٍ سَرَقَتْ لَقَطَعْتُ يَدَهَا."

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
"إِذَا ضُيِّعَتِ الْأَمَانَةُ فَاَنْتَظِرِ السَّاعَةَ.." قَالَ: "كَيْفَ إِضَاعْتُهَا يَا رَسُولَ اللَّهِ!"
قَالَ: "إِذَا أُسْنِدَ الْأَمْرُ إِلَى غَيْرِ أَهْلِهِ، فَاَنْتَظِرِ السَّاعَةَ."

Peygamber Efendimizin (sav) eşi Hz. Âişe'den nakledildiğine göre, (Kureyş kabilesinden bir grup insan, hırsızlık yapan Fâtıma adlı bir kadını affetmesi için aracı olduklarında) ... Resûlullah (sav) ayağa kalkarak hutbe okudu ve Allah'a gerektiği gibi senâ ettikten sonra şöyle buyurdu: “Sizden önceki insanların helâk olmalarının sebebi, aralarında ileri gelen (zengin) kimseler hırsızlık yapınca suçun cezasını vermeyip zayıf (ve fakir) kimseler hırsızlık yapınca ceza uygulamalarıdır. Bu canı bu tende tutan (Allah) a yemin ederim ki Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsa, onun da elini keserdim!”

(M4411 Müslim, Hudûd, 9)

Ebû Hüreyre'nin (ra) naklettiğine göre, Resûlullah (sav), (bir bedevînin kıyametin ne zaman kopacağını sorması üzerine) şöyle buyurdu: “*Emanet zayi edildiği vakit kıyameti bekle!*” Bunun üzerine bedevî, “Emanetin zayi edilmesi nasıl olur yâ Resûlallah?” diye sorunca, Hz. Peygamber, “Yönetim, ehli olmayan kimseye verildiğinde kıyameti bekle.” buyurdu.

(B6496 Buhârî, Rikâk, 35)

Bir akşam vakti Allah Resûlü minbere çıkmış ashâbına sesleniyordu. Allah’a hamd ve senâlar ettikten sonra sözlerine başladı: “Sizden önce gelip geçen insanların helâk olmalarının sebebi, aralarında ileri gelen (zengin) kimseler hırsızlık yapınca suçun cezasını vermeyip zayıf (ve fakir) kimseler hırsızlık yapınca ceza uygulamalarıdır. Canım elinde olan (Allah)a yemin ederim ki Muhammed’in kızı Fâtıma hırsızlık yapsa, onun da elini keserdim!”¹

Sevgili Peygamberimiz bu sözleri, Mekke’nin fethi sırasında, hırsızlık yapmış ve yakalanıp huzuruna getirilmiş bir kadın yüzünden söylemişti. Kureyş’in Mahzûmoğulları kabilesinden olan bu kadın,² tanınmış kimselerin adını kullanarak, kendini tanımayan insanlardan ödünç mücevherat alıp, başkalarına satıyordu.³ Kadının yakalanarak Allah Resûlü’nün huzuruna getirilmesi, Kureyşlileri endişelendirmiş ve kendi kabilelerinden olan bu kadının, işlediği suçtan dolayı cezalandırılmaması için çare aramaya başlamışlardı. Aslında Allah Resûlü’ne doğrudan hâllerini arz edebilirlerdi. Ancak Sevgili Peygamber’in sevip güvendiği ve sözüne değer verdiği birisinin bu istekte bulunması hem daha kolay hem de sonuç alma bakımından daha etkili olur, diye düşünüyorlardı. İşte bu nedenle Kureyşliler kadın için af ve bağışlanma dilemek üzere Hz. Peygamber’in sevdiği birini arıyorlardı.

Sonunda, “Resûlullah’ın (sav) çok sevdiği Üsâme’den başkası bunu yapamaz.” kanaatine ulaşmışlardı.⁴ Yanına gidip durumu anlattıklarında Üsâme, Allah Resûlü ile konuşmayı kabul etti. Efendimizin yanına gelip olanları dile getirerek ricada bulunduğunda Hz. Peygamber’in öfkeden yüzünün rengi değişmişti. Sevgili Peygamberimiz, öfke ve üzüntü ile karışık duygular içerisinde Üsâme’ye, “Allah’ın hükümlerinden bir hüküm için aracı mı oluyorsun?” diye sordu. Bu soru karşısında Üsâme yaptığı yanlış anlamış, zengin ve itibarlı olan bir kadının yanlış bir tutumuna arka çıktığı için pişman olmuştu.⁵

Allah Resûlü’nün (sav) kızgınlığı sadece Üsâme’ye değildir aslında. Haksızlık yapan birine arka çıkan, suçlu olduğunu bildikleri hâlde itibarlı bir konumu olan bu kadının affedilmesi için aracılık edenlerin durumuna

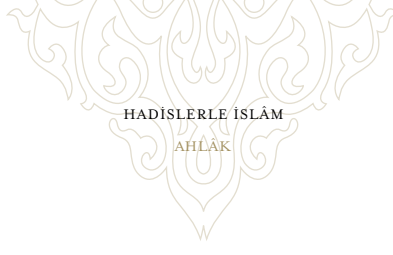
¹ M4411 Müslim, Hudûd, 9; B4304 Buhârî, Meğâzî, 54.

² B3475 Buhârî, Enbiyâ, 54; M4410 Müslim, Hudûd, 8.

³ N4902 Nesâî, Kat’u’s-sânk, 6.

⁴ B6788 Buhârî, Hudûd, 12; M4410 Müslim, Hudûd, 8.

⁵ M4411 Müslim, Hudûd, 9; B4304 Buhârî, Meğâzî, 54.

üzülmüş ve öfkelenmiştir. Zira birine herhangi bir konuda hak etmediği hâlde öncelik ve ayrıcalık tanımak, haksız da olsa ona arka çıkmak anlamlarına gelen “iltimas”, adaleti ortadan kaldıran ve toplumsal huzuru bozan bir hastalıktır. İltimasın temelinde haksızlık ve zulüm vardır. Bu yolla bir kimseye hakkı olmayan bir iş verilmiş veya bir menfaat kazandırılmış olur. Yahut da başkasının hakkı gasp edilmiş olur. Nitekim Yüce Allah, “Kim iyi bir işe aracılık ederse, ondan kendisi için bir pay vardır. Kim de kötü bir işe aracılık ederse, onun için de buna denk bir pay vardır. Allah her şeyi gözetip karşılığını verir.”⁶ buyurarak iyi işe aracılık edene sevap, kötü işe aracılık edene günah yazılacağını ifade etmiştir. Sevgili Peygamberimiz de hayırlı ve güzel işler için aracılık yapmayı teşvik etmiş, “Kim bir hayra vesile olursa, ona o hayrı işleyenin ecri kadar sevap vardır.”⁷ buyurarak hayırlı işlerde aracı olanların sevap elde edeceğine işaret etmiştir.

Bununla birlikte İslâm, hakkı olmadığı hâlde bir şeyi elde etmek veya bir sorumluluktan kurtulmak için aracılar kullanmayı ve aracılık yapmayı yasaklamıştır. Zira bu takdirde başka birinin hakkını gasp etmek söz konusu olabilir. Bu da kul hakkı kapsamında değerlendirilir. Bu tür haksızlıklar sosyal hayatta veya kamu hayatında malların, hakların veya görevlerin dağıtımında yaşanabildiği gibi yargı alanında da gözlemlenebilmektedir.

İltimas ve adam kayırma gibi olayların en çok cereyan ettiği alanlardan biri yargı sahasıdır. Peygamber Efendimiz her konuda adaleti tavsiye etmiş, özellikle cezaların uygulanmasında iltimasa, adam kayırmaya, yakınları gözetmeye asla müsaade etmemiş ve ister yakın ister uzak olsun, hukukun herkese eşit şekilde tatbik edilmesini emrederek, “Allah’ın hadlerini (kanunî cezaları, size) yakın olan ve uzak olan herkese uygulayın. Sakın hiçbir kınayanın kınaması sizi Allah(ın hükmünü uygulama) hususunda alıkoymasın!” buyurmuştur.⁸ Efendimizin (sav) nezdinde akrabalık, şan, şeref, zenginlik gibi niteliklerin hiçbirisi hakka tercih edilemez. Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’de kişinin kendisi, ana babası ve yakın akrabası aleyhine de olsa şahitlik ederken doğruluktan sapmaması ve adaleti tesis etmesi emredilir.⁹ Hatta kin duyulan bir topluma dahi adaletle muamele edilmesi gerektiği belirtilir,¹⁰ ki bu da hukuk önünde hiç kimsenin imtiyaz sahibi olmadığını, aksine herkesin eşit olarak kabul edilmesi gerektiğini gösterir. Übey b. Kâ’b ile halife Hz. Ömer (ra) arasında görülen bir dava güzel bir örnektir. Übey, Hz. Ömer’in aleyhine davacı olmuş, ancak Hz. Ömer bu

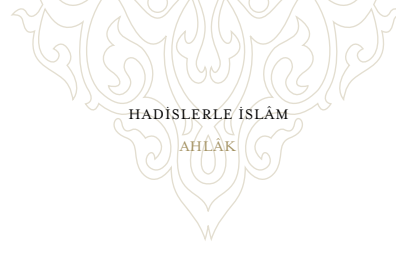
⁶ Nisâ, 4/85.

⁷ M4899 Müslim, İmâre, 133; D5129 Ebû Dâvûd, Edeb, 114-115.

⁸ İM2540 İbn Mâce, Hudûd, 3.

⁹ Nisâ, 4/135.

¹⁰ Mâide, 5/8.

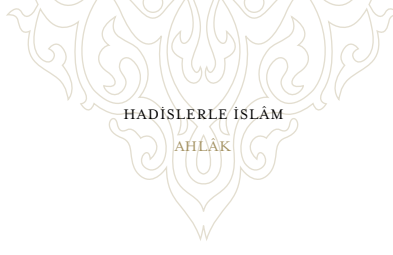
durumu kabul etmemiştir. Birlikte, Zeyd b. Sâbit'in yanına giderler. İçeriye girdiklerinde Hz. Ömer durumu anlatır ve aralarında hükmetmesi için ona geldiklerini söyler. Zeyd b. Sâbit bu durum karşısında yanı başında bir yer göstererek Hz. Ömer'e, "Şöyle buyurun müminlerin emîri!" diye hitap edince Hz. Ömer buna kızar ve kendisinin de hasmı ile birlikte oturması gerektiğini belirtir. Halife Hz. Ömer ile Übey b. Kâ'b yan yana oturup aralarındaki anlaşmazlığı anlattıktan sonra Zeyd, Übey b. Kâ'b'dan müminlerin emîrini bağışlamasını ister. Buna karşın Hz. Ömer yemin ederek şunları söyler: "Zeyd b. Sâbit, Ömer'le sıradan bir Müslüman'ı eşit tutmadıkça hüküm verme görevini hakkıyla yerine getiremez."¹¹ Böylece Hz. Ömer, hukuk karşısında devlet başkanı bile olsa herkesin eşit olarak yargılanmasını açıkça ifade etmiş, diğer yandan yargılama sırasında iltiması andıran en ufak bir hareketten bile sakınarak bu konuda ne kadar hassas olduğunu göstermiştir.

Yargı ile ilgili işler kadar görev ve sorumlulukların dağıtımında da hakkaniyeti gözetmek gerekir. İşlerin düzgün yürütülebilmesi için her işin ehil kimselere verilmesi ve o kimselerin de sorumluluk duygusuyla hareket ederek işinin hakkını vermesi gerekir. Zira her iş, o işi yapan kimseye tevdi edilmiş bir emanettir. Kur'ân-ı Kerîm'de bu gerçek şu şekilde dile getirilir: *"Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor."*¹² Şüphesiz her emanet de sorumluluğu gerektirir. İşler ehil kimselere değil de iltimas ve adam kayırmaya dayalı olarak liyakatsiz kişilere verildiğinde bu, ya birtakım haksızlıkları ya da bazı yeni iltimasları, kayırmaları beraberinde getirecektir. Zira hak etmedikleri ve ehil olmadıkları hâlde bu işleri üstlenen kimseler işlerini düzgün yapamayacakları gibi, o işe ehil olan insanların mağdur olmasına ve toplumsal huzursuzluğa sebebiyet vereceklerdir.

İltimas ve adam kayırmanın toplumsal düzeni olumsuz etkileyeceğinin farkında olan Hz. Peygamber, herhangi bir göreve birini atayacağı zaman talepten ziyade liyakati gözetir ve o iş için en uygun kişiyi seçerdi. Kimseye iltimas göstermez, kimseyi kayırmazdı. Yakını dahi olsa bu prensipten asla vazgeçmezdi. Görevlendirmelerde insanların sosyal statülerine bakmazdı. Saygın bir aileye mensup olsa bile ehil olmayan kimseye görev vermez, sıradan bir aileye mensup olsa da görevi ehil olan kimseye tevdi ederdi. Zira onun dünyasında iltimasa yer yoktu. Nitekim kölelikten azat olmuş Zeyd'in oğlu Üsâme'yi askerî bir birliğe komutan yapmış, bazı

¹¹ BS21049 Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, X, 229.

¹² Nisâ, 4/58.

kimselerin karşı çıkmasına rağmen Zeyd'in de Üsâme'nin de bu işe lâyık olduklarını bildirerek itirazları reddetmiştir.¹³

Daha ehil biri varken başkasını göreve getirenlerin Allah'a, Resûlü'ne ve bütün Müslümanlara hıyanet etmiş olacağını bildiren¹⁴ Kutlu Nebî, yöneticileri resmî görevlendirmelerde ehliyet ilkesine göre hareket etmeye çağırılmış, kayırmak suretiyle bir kimseyi göreve getiren yöneticileri kınamıştır.¹⁵

Emaneti ehline vermek durumunda olan kimselerin sorumluluk duygusuyla hareket etmeleri gerektiği gibi; emaneti isteyen, yani görev talebinde bulunan kimseler de yapamayacakları bir görevi istememeli, verilse bile kabul etmemeli ve görevin getirdiği maddî ve mânevî sorumluluğu düşünmelidir. Zira İslâm, prensip olarak Makam, mevki arzusuyla görev talep etmeye sıcak bakmamış, ancak görevlendirmenin kişinin kendi isteğiyle değil de ehil ve güvenilir olduğu ilgili makamlarca tespit edilmesi ve kendisine görev tevdi edilmesi durumunda kabul edilmesi ilkesini benimsemiştir. İslâm'ın bu prensibindeki amaç, işin ehil kimselere verilmesini sağlamak ve bu konuda iltimas, torpil, adam kayırma gibi haksızlıkları önlemektir. Zira kişi, menfaat düşüncesiyle, ehil olmadığı hâlde bir görev ve talip olabilir, göreve getirildiğinde de o işin hakkını veremeyebilir. Bir gün zühd ve takvasıyla şöhret kazanmış sahâbilerden Ebû Zer el-Gıfârî, Allah Resûlü'nden kendisine yöneticilik görevi vermesini istemiş, bunun üzerine Peygamberimiz, *"Ebû Zer! Sen zayıf birisin. Bu (görev) ise bir emanettir. Bu emaneti hakkıyla alan ve üzerine düşeni yapanlar müstesna, aslında bu görev kıyamet gününde bir utanç ve pişmanlık vesilesidir."* buyurarak görevin bir sorumluluk olduğunu ve onu hakkıyla yerine getirmeyenlerin âhirette pişman olacaklarını bildirmiştir.¹⁶

Ehil görülerek iş başına getirilen kimse Allah'ın yardımını görür ve işinde başarılı olur. Nitekim Allah Resûlü, talep etmediği ve araçlara başvurmadığı hâlde liyakatinden dolayı hâkimlik görevine getirilen kimseye, Allah'ın, doğru hareket etmesine yardımcı olacağını müjdelemiştir.¹⁷ Her ne kadar, *"Görev talep edilmez, verilir!"* şeklinde yaygın bir telakki var ise de Hz. Yusuf örneğinde olduğu üzere,¹⁸ halkın maslahatını gerçekleştirmeye muktedir bir kişinin yetenekleri gereği yapabileceği bir işi istemesinde herhangi bir sakınca görülmemiştir.

Sevgili Peygamberimiz (sav), hibe, ganimet ve miras gibi mal taksimlerinde de herkese hak ettiği ölçüde pay vermiş ve ashâbına bunu öğütlemiştir. Örneğin anne babalara, çocukları arasında yapacakları bağışlarda

¹³ B7187 Buhârî, Ahkâm, 33; M6264 Müslim, Fedâilü's-sahâbe, 63.

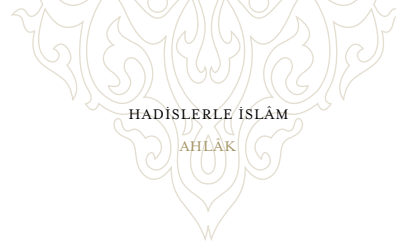
¹⁴ BS20945 Beyhakî, es-Sünenü'l-kübrâ, X, 200.

¹⁵ HM21 İbn Hanbel, I, 7.

¹⁶ M4719 Müslim, İmâre, 16.

¹⁷ D3578 Ebû Dâvûd, Kadâ (Akdiye), 3; T1324 Tirmizî, Ahkâm, 1.

¹⁸ Yûsuf, 12/55.

eşit olmalarını tembihlemiştir. Sahâbeden Beşîr b. Sa'd'ın diğer çocuklarını bırakıp sadece Nu'mân isimli oğluna malından hibe ettiğini öğrendiğinde Peygamber (sav) ona, diğer çocuklarına da bağışta bulunup bulunmadığını sordu. Olumsuz cevap alınca, “Öyleyse *beni zulüm ve haksızlık olan bir işte şahit tutma.*” buyurarak¹⁹ Beşîr b. Sa'd'ın, Nu'mân'a yaptığı farklı muameleyi zulüm ve haksızlık olarak nitelemiştir. Kardeşlik ve fedakârlıkta öncü olan ashâb da iltimasa yeltenmek bir yana, yeri geldiğinde din kardeşleri için kendi haklarından bile vazgeçebileceklerini göstermişlerdir. Peygamber Efendimiz, Bahreyn arazilerini ensar arasında dağıtırken onlar, muhacir kardeşlerine de dağıtması şartını koşmuşlardı. Bu durumdan çok hoşnut olan Efendimiz, kendisinden sonra adam kayırmaların meydana geleceği uyarısında bulunmuş ve bu gelişmeler karşısında ümmetine sabrı tavsiye etmiştir.²⁰

Zira adalet ve hakkaniyet olmadan toplumsal barış temin edilemez. Adaletin tesis edilmediği toplumlarda karmaşa hâkimdir. İltimasın ve adam kayırmacılığın yaygınlaştığı böyle bir toplumda hiç kimse hak ettiği yerde değildir. Eşitlik ilkesine aykırı olarak toplumun itibarlı ve zengin kesimleri kendilerine sağlanan iltimas ile hak etmedikleri mevkilere yerleşirler. Böylece toplumsal denge bozulur. Allah Resûlü (sav) bu durumu, kıyametin habercisi olarak anlatır. Bir gün Hz. Peygamber, ashâbını etrafına toplamış sohbet ediyor, onlara nasihatlerde bulunuyordu. Bu sırada bir bedevî çıkageldi ve “Kıyamet ne zaman (kopacak)?” diye sordu. Allah Resûlü sözünü kesmeden konuşmasına devam etti. Oradakilerden biri, “Resûlullah bedevînin ne dediğini işitti, fakat sorusundan hoşlanmadı.” dedi. Bir başkası ise, “Belki de (soruyu) işitmedi.” dedi. Nihayet Sevgili Peygamberimiz sözünü bitirince, “Kıyameti soran nerede?” buyurdu. Bedevî, “İşte benim, yâ Resûlallah!” dedi. Bunun üzerine Allah Resûlü, “Emanet zayı edildiği vakit kıyameti bekle!” buyurdu. Bedevî, “Onun zayı edilmesi nasıl olur?” diye sorunca Resûl-i Ekrem, “İş, *ehil olmayan kimseye verildiğinde kıyameti bekle.*” buyurdu.²¹ Bir başka rivayette ise Resûlullah (sav), hak ve adaletten uzak hükümler verildiğinde mutlaka kan dökmenin yaygınlaşacağını bildirerek,²² iltimas ve adam kayırma ile yapılan işlerin toplumsal kargaşaya neden olacağını bildirir.

Bu nedenle yüce dinimiz İslâm, insanlar arasında adaletin tesisini öğütlemiş,²³ her türlü haksızlığı ise yasaklamıştır.²⁴ İnsanların birbirlerine üstünlükleri servetleriyle veya sosyal statüleri ile değerlendirilmemiş

¹⁹ N3713 Nesâî, Nuhl, 1.

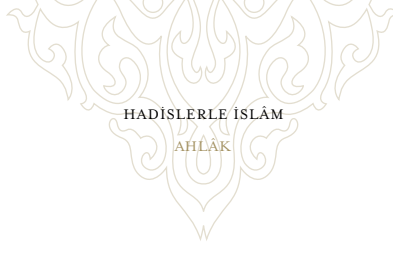
²⁰ B2376 Buhârî, Müsâkât, 14.

²¹ B59 Buhârî, İlim, 2; B6496 Buhârî, Rikâk, 35.

²² MU987 Muvatta', Cihâd, 13.

²³ Mâide, 5/8, 42.

²⁴ Nisâ, 4/135.

Allah’a olan bağlılıkları göz önünde bulundurulmuş²⁵ ve bütün insanlar hukuk önünde bir tarağın dişleri gibi eşit sayılmıştır.²⁶ Ayrıca Allah, Kur’an’da emanet olarak nitelediği her türlü sorumluluğun ehil kimselere verilmesini ve insanlar arasında adaletle hükmedilmesini emretmiş,²⁷ zulmü ve haksızlığı ise yasaklamıştır.²⁸ Sevgili Peygamberimiz de pek çok hadisinde aynı şekilde insanları adaleti gözetmeye çağırılmış ve adaletli devlet başkanını, kıyamet gününde Allah’ın gölgesinde olacaklar arasında saymış,²⁹ zalim devlet başkanını da Allah nazarında en sevimsiz kimseler arasında zikretmiştir.³⁰ Resûlullah’ın (sav) bildirdiğine göre kıyamet gününde tüm hak sahiplerine hakları verilecektir. Hatta boynuzsuz hayvanın bile boynuzludan hakkı alınacaktır.³¹

Adaletin gereğince sağlanamadığı durumlarda ise haksızlığa uğrayanlar hak ve adaletten ayrılmamalı ve üzerine düşen yükümlülükleri yerine getirmelidir. Haksızlığa uğradığını düşünüyorsa, hakkını meşru yollarla aramalı, elde edemediği takdirde de sabretmeli ve talebini Allah’a arz etmelidir. Zira Allah mutlak adalet sahibi olduğu için mağdur olan kimseye âhirette hakkını verecek ve zulmeden kimseden de hesabını soracaktır. Resûl-i Ekrem bir gün, “*Benden sonra adam kayırma olayları ve hoşlanmayacağınız işler göreceksiniz.*” buyurunca sahâbiler, “Yâ Resûlallah, bizden o günlere erişenlere ne tavsiye edersin?” diye sormuş. Bunun üzerine Allah Resûlü, “*Yapmanız gereken görevleri yaparsınız, hakkınız olan şeyin size verilmesini Allah’tan niyaz edersiniz.*” demiştir.³²

Netice itibarıyla İslâm, adalet ilkesine aykırı olan, toplumsal huzuru bozan ve hak ihlâline sebebiyet veren iltimas ve adam kayırmayı yasaklamış, görevlendirmelerin adalet ve liyakat ilkesine göre yürütülmesini ve her konuda kul hakkının gözetilmesini istemiştir. Dolayısıyla hak etmediği hâlde yakınlık, dostluk, tanıdık olma, aynı dünya görüşünü paylaşma, aynı ırk, cemaat veya partiden olma gibi ilişkilerden hareketle bir kimseye görev vermek veya bir kimseye menfaat sağlamak, İslâm’ın adalet ve liyakat ilkesine aykırıdır. Bu ilke göz ardı edilip iş, ehli olmayan kimselere tevdi edildiğinde, bu kimseler üstlendikleri işi hakkıyla yürütemeyecekleri için, her şeyin düzeni kısa sürede bozulur, huzursuzluklar başlar, insanlar arasında güven duygusu zayıflar, hak ve adalet beklentisi ortadan kalkar ve neticede toplumsal bozulma meydana gelir.

Adalet ve eşitliğin sağlandığı toplumlarda ise toplumun fertleri arasında kardeşlik ve fedakârlık yeşereceğinden toplumsal düzen ve istikrar

²⁵ Hucurât, 49/13; HM23885
İbn Hanbel, V, 411.

²⁶ MB195 Kudâî, *Müsnedü’s-sihâb*, I, 145.

²⁷ Nisâ, 4/58.

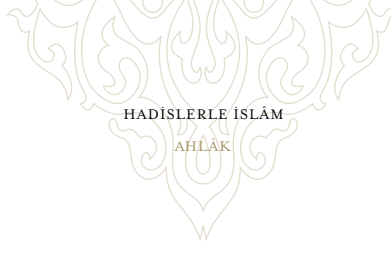
²⁸ Nisâ, 4/168.

²⁹ B6806 Buhârî, Hudûd, 19;
T2391 Tirmizî, Zühûd, 53.

³⁰ N2577 Nesâî, Zekât, 77.

³¹ M6580 Müslim, Birr, 60;
T2420 Tirmizî, Sıfatü’l-kıyâme, 2.

³² M4775 Müslim, İmâre, 45;
B3603 Buhârî, Menâkıb, 25.

hâkim olur. Böyle bir toplumda mallar, haklar ve görevler adaletli bir şekilde taksim edilmiştir. Bu nedenle zulüm, haksızlık ve başkalarının hakkına tecavüz yoktur. Her birey kendi kişisel gayreti oranında hak ettiği yere ulaşacağına ve bu oranda kazanç elde edeceğine güvendiği için iltimas gibi hastalıklara bulaşma gereği duymaz. Ayrıca toplumun fertleri bireysel olarak adalet duygusunu kazandıklarından başkalarının haklarına tecavüz etmeyi kul hakkı olarak görürler. Hukuk karşısında ise toplumun en fakiri ile en zengini, en itibar sahibi ile en âciz olanı arasında hiçbir fark gözetilmez. O hâlde başkaları lehine, kendi aleyhimize iltimas ve kayırmacılık yapılmasını tasvip etmediğimiz gibi, bunun tersini de kabul etmemeli, iltimasın kul hakkına saldırı olduğunu bilmeliyiz. Allah Teâlâ'nın, kendi haklarından vazgeçebileceğini ancak kul hakkını affetmeyeceğini göz önünde bulundurarak yaptığımız her işten dolayı âhirette hesap vereceğimizi düşünmeliyiz. Toplumun huzuru adalette, eşitlikte ve haklara saygıda; huzursuzluğu ise zulümde, adam kayırmada ve hakların çiğnenmesindedir.

